

[Else Winther Andersen]

Det gøres bl.a. ved at føre en aktiv politik inden for sport og meget andet, men også en ungdomspolitik, der rummer tilbud om mere uforpligtende ting.

Hvis man flytter finansieringen over til en statslig finansiering, har vi jo erfaring for, at kommunerne læner sig tilbage og ikke gør en aktiv indsats med behandlingstilbudene. Vi ser det jo meget tydeligt med finansieringen på forsorgshjemmene, hvor kommunerne ikke er medansvarlige i finansieringen.

Venstre kan som sagt ikke støtte lovforslaget, men vi vil gerne være med til at pege på nogle mere fleksible behandlingsmodeller; men det er indeholdt i det næste lovforslag, vi skal tale om.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil gerne uddele stor ros til hr. Tom Behnke fra Fremskridtspartiet, som har udarbejdet denne række af lovforslag. Jeg skal vende tilbage til det sidste i næste ombæring.

Når det er sagt, vil jeg sige, at dette her forslag nok er et, som jeg desværre ikke kan give alt for mange roser med på vejen. Baggrunden herfor er, at jeg synes, det er en afsporing af debatten. Det, vi drøfter i dag – og har drøftet nu i flere timer, og som vi skal fortsætte med en stund endnu – er, hvordan vi kommer videre i narkopolitikken. Hvordan får vi afvænnet narkomaner? Det er ikke så meget, hvor finansieringen af det skal ligge, men mere: Kan vi finde nogle flere midler til det? Det er jo det, der er det væsentlige i denne her debat; og jeg må sige – det kan jeg også rose Fremskridtspartiet for – at det har de altså undgået at tage stilling til: at vi skal finde nogle flere midler. Det var sådan lidt malurt i bægret, men det kan vi vende tilbage til, for hvorom alting er, skal der jo gøres noget på det her område.

Når det er sagt, vil jeg også sige, at jeg egentlig godt forstår, at man går ind og siger: Jamen hvad skal vi gøre, når det nu er gået så galt, som det er, for det er jo gået galt. Det, der stort set foregår ude i vores amter, er jo, at der sker en uddeling af metadon på en måde, så man kan blive helt rystet.

Når man er gammel i gårde herinde, hvilket jeg må siges at være – nogle vil måske også mene for gammel, men det kan jeg jo lade ligge til en anden gang – så kender man hele metadondebatten tilbage fra sidst i 1970'erne, hvor

vi var mange, og jeg var en af dem, der advarede stærkt imod, at man nu troede, at man kunne afvænne narkomaner med metadon. Dermed være ikke sagt, at der ikke er nogle gamle, hårdt prøvede narkomaner, som er nødt til at være på vedligeholdelse, hvis de skal bevare livet en stund; dér må jeg sige, at det må jeg afgrænse mig i forhold til. Men lige så lidt som jeg tror på, at man afvænne alkoholikere med øl og snaps, lige så lidt tror jeg altså på, at man kan afvænne narkomaner med metadon.

Og det er det, man i vid udstrækning gør ude i amterne. Jeg ved godt, at de forskellige amtskonsulenter rundt omkring protesterer, når man tager lidt hårdt fat i dem og siger: Man burde altså slet ikke bruge de her metoder, og man burde i hvert fald aldrig nogen sinde ukritisk uddele metadon, uden at der var en behandlingsplan, som simpelt hen skulle ende i en afrusning i stedet for en vedligeholdelse.

Jeg mener faktisk ikke, at amterne har gjort det særlig fremragende, det skal jeg med det samme sige, når vi nu diskuterer, hvor det her skal ligge, og det skyldes vel nok, at i 10 år er der ingen i Folketinget, der har interesseret sig særligt for det område. Der har været lavet psykiatripakker, børnepakker og ældrepakker osv., men når det i øjeblikket ser ud, som om det er højrefløjen i Danmark, der interesserer sig mest for narkoområdet, er det jo ikke det rigtige billede. Sandheden er, at der ikke er sket en smule i 10 år, ikke andet end at det gamle Narkotikaråd er blevet nedlagt, og så har man ellers være ude for nedskæringer rundt omkring, som har ført til, at man har nedlagt døgninstitutioner osv.

Det er den situation, vi står i, og de problemer løser vi ikke ved at give os i kast med en diskussion om det totale balanceprincip og bloktilskudsordninger, mellemkommunale udligningsordninger, og jeg ved ikke hvad; dem løser vi kun, hvis vi vil stille nogle penge til rådighed på dette her område. Og så må vi finde ud af, hvordan vi får det ordnet.

Det, der er det væsentlige, er at få afvænnet narkomanerne og at forebygge, så tilgangen ikke er så stor. Det er det, der er opgaven, og ikke så meget, i hvilket regi finansieringen ligger. Og det er jo altså lige det, som jeg sagde at Fremskridtspartiet har undgået at finde frem til: Hvor får vi pengene fra?